Timkó Szilvia

Heberis

1

Publio

Heberis

Első kötet
Timkó Szilvia
Publio Kiadó
2014
Minden jog fenntartva!

Borítótervet készítette: Joó Enikő

Első fejezet

Napok óta szörnyen esett. A szobám ablakából figyeltem a fekete felhők közt végigcikázó villámok sávjait. Olykor bevilágították az egész teret, megtöltötték hideg fénnyel.
Kezemet a hűvös ablaküvegnek támasztottam. A villámok fénycsíkja hirtelen elhalt, újra sötétség ereszkedett a falakra és velük együtt rám is. Merőn bámultam bele ebbe a feketeségbe, úgy éreztem átölel, eltakar, eltüntet a föld színéről. Megteszi azt, amire annyira vágytam ezekben a napokban. Eltűnni, megszűnni, úgy, ahogyan talán már a bátyám is tette.
Gastonra gondoltam. Szőkésbarna hajára, gyönyörű, a tavaszi ég színéhez hasonló tekintetére. Arra, hogy mennyivel jobb volt az életem, amíg nap, mint nap mellettem volt. Keserű íz töltötte meg a számat, szerettem volna sírni, de egyszerűen képtelen voltam rá. Gyengének és esetlennek éreztem magamat, semmire sem jónak. Talán azért tört rám az érzés ilyen hirtelen, mert mielőtt az ablakhoz mentem volna, hogy végignézzem, ahogy az eső és a sötét felhők a horizont alá kényszerítik a napot, álmodtam. Még mindig élénken vibráltak a tudatomban a korábban átélt képek, valami keserédes érzéssel fertőzve meg a lelkemet.
Álmomban ismét gyerek voltam, talán hét éves, akkoriban pedig sokkal több időt tölthettem a bátyámmal. Gonosz tréfákat űztünk a cselédséggel: egyszer zsírral kentük végig a konyha padlóját, hogy amikor a felszolgálók sietve belépnek a fogásokért, megcsússzanak, térdüket, könyöküket beverjék, az ételt pedig végigöntsék a padlón. Így bosszultuk meg az unalmas és elhúzódó ebédeket ismeretlenekkel, akik édesapám érdekkörébe estek és, akik szerintünk elraboltak több órányi önfeledt játékidőt.
Éreztem, ahogy a könnyek akaratom ellenére végigszántják az arcomat. Csak most döbbentem rá, hogy az ujjbegyeim a hideg üveg érintésétől fájón elgémberedtek. Elhúzódtam az ablaktól, hagytam, hogy a karom az oldalam mellé essen. Odakint már végleg elsötétült a világ, csak az eső monoton zuhogása, távoli dörgések zaja szaggatott bele a némaságba.
Halott, biztosan halott, hirtelen csak erre tudtam gondolni. Olyan gondolatok vették át most az álomképek helyét, amikről nem akartam tudomást venni, amiket szerettem volna örökre száműzni a fejemből, még sem tehettem. Mélyen kapaszkodott a gyökerük, a félelmeimből, a bánatomból és a magányból táplálkoztak, míg végül óriásira nem nőttek és háttérbe nem szorítottak minden más gondolatot.
Már régen, napokkal ezelőtt vissza kellett volna térnie, de északon kisebb zendülés tört ki, mi pedig nem kaptunk többé hírt sem róla, sem pedig a főváros többi katonájáról. Napok óta újra és újra ugyanaz a gondolat járt a fejemben, hogy soha többé nem látom, hogy soha többé nem fogja meg a kezemet azzal a kedves és hű bizalommal, amit csak mellette érezhettem.
Az utolsó öt évben már alig láthattam a bátyámat. Ha haza is tért pár napra, akkor is ügyeket intézett, vagy apám rabolta el hosszú és női füleknek tiltott beszélgetésekre. Úgy követtem mindig, mint egy kitartó kiskutya, lesve, mikor szán rám egy pillanatot. Annyira szerettem őt, sem a birtokon, sem pedig a nagyszámú rokonok között nem volt senki, aki ilyen közel állt volna hozzám, mint Gaston. Mellette nem éreztem feleslegesnek és ostobának magamat, olyan megértő szeretettel fordult felém, amit még a szüleinktől sem kaptam meg soha. Gyerekkorunk óta vigyázta minden tettemet, hogy a szükség pillanatában azonnal mellettem teremhessen és megvédjen vagy megnyugtasson, ha kell.
Megtöröltem az arcomat, mélyet sóhajtottam. Próbáltam megszabadulni a számtalan kínzó és kellemetlen gondolatomtól, próbáltam reménykedni. Végül nem bírtam tovább a szobám magányát, az ajtóhoz siettem.
Kiléptem a folyosót körbeölelő meleg fénybe. A vastag, fehér gyertyák kitartó lánggal égtek a felül nyitott üvegburák alatt. Végigfuttattam tekintetemet a folyosó drága szőnyegén, a falakat díszítő tapétán. Gyermekkorom óta éltem itt, most mégis minden hidegnek és ismeretlennek tetszett.
Magam sem tudtam, hogy hová indulok, de alig értem el a folyosó végéig, mikor az egyik cselédlány nekem rohant a fordulóban.

– Istenekre, kisasszony bocsássa meg! – sápítozta és már azt sem tudta, hogyan és hányszor hajlongjon előttem. – Bocsássa meg, kérem, de sietnem kell, sietnem tovább, szólni az úrnak!
Zavartan ráncoltam össze a homlokomat, de mire szóra nyitottam a számat, a lány már a folyosó felénél járt.
– Mi ügyben? – kiáltottam utána, úri kisasszonyokhoz nem illő módon.
Édesanyám legalábbis így gondolta volna.
– Az úrfi, az úrfi! – válaszolta, de már vissza sem fordult, csak úgy rohantában hajlongott.
Egy hosszú pillanatig még ízlelgettem az imént hallott szavakat, mintha nem ugyanazon a nyelven beszélnék. Aztán hirtelen az egész világ vad pörgésbe fogott a talpam alatt, a torkom elszorult, a szívem hevesen vert, én pedig a hírtől megrészegülten tántorogtam az előcsarnok, a kastély bejárata felé. Aztán már csak azon kaptam magamat, hogy rohanok, eszeveszetten, államig rántva a nagy, buggyos, mindenhol értelmetlen csipkével és ránccal díszített szoknyát. Alig kaptam levegőt a szorosra húzott fűzőben, hangosan ziháltam.
Szinte feltéptem az előtér ajtaját, a csillárok vakító fényétől egy pillanatig semmit sem láttam. A lépcső aljánál rengeteg ember gyűlt össze, szolgálók hada. Mohón futtattam végig a tekintetemet az alakokon, de a szemembe szökő könnyektől alig láttam tisztán.
Végre megpillantottam a szőkésbarna fejet, az összes többi fölé magasodott. Valami nyüszítő, alaktalan hang tört fel a torkomból, fájdalmasan szorítottam még mindig a markomban a szoknyák garmadát. Fulladoztam a fűzőtől, a kíntól és a boldogságtól egyaránt.
– Elba!
Gaston rám nézett, egyenesen rám, átverekedte magát a szolgálókon én pedig csak a világoskék tekintetét láttam, ami hűvös színe ellenére is mindennél több melegséget árasztott. Szerettem volna sikoltani, odarohanni és átölelni, de egyetlen tagom sem mozdult.
Nem tudtam volna megmondani, hogy mikor ért fel a főlépcső tetejére. Pár fokkal alattam állt meg, és még így is valamivel magasabb volt nálam. Csak most, hogy egészen közel volt hozzám, vettem észre, hogy az arca kormos és piszkos, hiába is igyekezett sebtében tisztára törölni, a ruhája szakadt, véres.
– Ne sírj! – fogta nagy, érdes tenyerébe az arcomat.
Valóban sírtam, csak úgy peregtek az arcomról a könnyek, vézna, igazán sosem nőies testem rázkódott. Leírhatatlan örömet éreztem, szerettem volna elmondani neki, de csak a könnyeim törtek elő.
– Én… én… – hebegtem elfúló hangon. – Én… azt hittem, hogy… meghaltál!
Szomorúan és megértően nézett rám, majd magához húzott, hogy átölelhessen. Így csitított. Nem tudom, meddig állhattunk egyhelyben és ugyanabba a mozdulatba dermedten, akár az isteneket ábrázoló kőszobrok, amik az előcsarnokot is díszítették.
Kiáltozásra lettem figyelmes, amint a rám törő zokogó görcs lanyhult. Gaston is az előcsarnok nehéz, kétszárnyú faajtaja felé fordult, ami érkezése óta nyitva állt. A cselédek a fejüket csóválva álltak előtte, valami történt az udvaron.
– Maradj itt. – szorította meg a vállaimat a bátyám, majd lesietett a lépcsőn, ki az udvarra.
Sajnos nagyon ritkán hallgattam rá, ezúttal sem, így szinte rögtön megindultam, egyenesen a nyomában. A szívem még mindig hevesen vert, figyeltem széles vállait, határozott járását. Nem tudtam igazán elhinni, hogy itt van velem, épen, egészségesen. Koszos volt ugyan, fáradt és meggyűrt, de élt és ez mindennél többet számított.
Az ajtón kilépve megcsapott a hideg, esőtől nedves és tiszta levegő. Önkéntelenül is dideregni kezdtem, az arcomra rádermedt a sírás maradéka.
Alig három méterre tőlem gigászi, fekete csődör ágaskodott hátsó lábaira állva, a mellsőkkel a fekete eget taposta. Rémültnek tűnt, a szeme fehérje kilátszott, fújtatott és hangosan, fenyegetően nyerített. Gyönyörű, fenséges állat volt, ugyanakkor félelmetes.
A szolgálók tanácstalanul téblábóltak körülötte, egyikük sem mert közelebb menni a táncoló lóhoz. Csak most vettem észre, hogy idegen alak is áll közöttük, magas és erős, a bátyáméhoz hasonlatos. A sűrű, függönyszerű esőtől az utazóköpenye csuklyája egészen a koponyájára simult. Nem tartva a

csődör halálos rúgásától, nyugodt hangon csitítgatta az állatot, bár nem igazi szavakkal, inkább csak hangokkal. A ló még egy ideig ágaskodott, majd lassan újra patáira ereszkedett, a fejét kapkodta, idegesen kaparta a mély, összefüggő sarat.
– Így, na! – dorgálta az idegen kedvesen, lassan közelítve felé, kezével a kantárszár után nyúlva. Megfogta, biztos kézzel tartotta, csak utána érintette meg a ló fejét, tenyerét a két szeme közé csúsztatva és ott nyugtatva. – Nincs okod félni.
Az arcát nem láthattam ugyan, de mély és feltűnően kellemes, dallamos hangja volt. Azon kaptam magam, hogy még az én mellkasom ideges zakatolása is alábbhagy. Mérgesen ráncoltam össze a homlokomat, elhúztam a számat. Nem akartam engedni az ismeretlen hangnak, de leginkább a gondolatnak, hogy esetleg felkelthette az érdeklődésemet. Bizalmatlanul méregettem az idegen, magas alakot, valamiért úgy képzeltem ő lehet az oka annak, hogy a bátyám ilyen soká elmaradt. Erre a gondolatra rögtön elmúlt az iménti bűvölet, hogy hűvösségemet végleg garantáljam képzeletemben kellemetlen, csúf arcot adtam az ismeretlennek, így büntetve a feltételezett bűnért.
– Mi ingerelte fel? – kérdezte Gaston mosolyogva, szavait az idegennek címezte.
Jókedvűen sétált mellé, megveregette a vállát. A tenyere alatt nedvesen csattogott az átázott utazóköpeny.
– Nincs hozzászokva ekkora tömeghez és a vihartól is nyűgös. – lapogatta meg az állat marját. – Csak én szoktam lenyergelni, nekem nem futja ekkora szolgaseregre!
Gaston felnevetett, a fogai még fehérebbnek tűntek a koromtól piszkos arcában.
Az ismeretlen lassan adta át a lovat az egyik cselédnek, előtte még az övére szíjazott tokból valamilyen ínyencséget kínált az állatnak. Csak ezután indult meg felénk, az esőtől védett kapuban aztán hátrakanyarította a fejéről az elázott csuklyát.
Csak egy pillanatig mertem az arcába nézni, utána rögtön elkaptam a tekintetemet, még a fejemet is enyhén oldalra fordítottam. Mi a csuda, dohogtam magamban, hol az a csúnya pofa?
– Elba, szeretnék bemutatni neked egy jó barátot, Garrett Calvát. – fordult felém a bátyám és úgy tűnt, meg sem lepte, hogy a kérése ellenére mégis vele tartottam.
– Kisasszony. – hajtotta meg magát közben finoman megszorította felé nyújtott kezemet.
Csak egy újabb udvarias pillantás erejéig szerettem volna ráemelni a tekintetemet, de amint megpillantottam nagy, gesztenyebarna szemeit, egészen beléjük feledkeztem. Éreztem, ahogy kipirulok és csak most döbbentem rá, hogy fedetlen vállal, kócosan, sírástól vöröslő szemekkel állok előtte és mindenki más előtt is. De főleg előtte.
– Üdvözlöm. – préseltem ki magamból.
Nevetségesen vékonynak és esetlennek éreztem a hangomat.
Egyre csak kerestem valami visszataszítót az arcán, de minél jobban fürkésztem a vonásait annál inkább belevesztem. A kelleténél gyorsabban húztam vissza a kezemet, hogy aztán a kézfejemet bámulhassam.
– Azt hittem – kezdett bele Garrett kissé zavartan. – hogy jobban hasonlítotok egymásra.
– Elba inkább édesanyámra ütött. – magyarázta a bátyám mosolyogva.
Hirtelen úgy éreztem, minden zavartságom egy pillanat alatt elszállt. Nem szerettem, ha édesanyámhoz hasonlítanak, sőt, ha tehettem mindent másként csináltam, mint, ahogyan ő tette volna. Dacosan emeltem fel a fejemet, egyenesen Garrett két szeme közé nézve.
– Csak külsőre, ha szabad mondanom! – vágtam oda, mintha tudnia kellene, hogy mekkora sértés engem olyannak titulálni, mint édesanyám, aki igazi úri nő volt, csupa kellem és báj, fodor és illem, na és persze még több alázat.
Sarkon fordultam, a sértettség erejével siettem fel újra az emeletre. Jól is tettem, hiszen édesanyám ekkor érkezett meg, teljes pompájában. Ahogy elhaladtunk egymás mellett illedelmesen biccentettem neki, közben pedig láthattam, hogyan ül ki arcára a megrökönyödés.
– Te így álltál a kapuban? – súgta oda fojtottan, egészen belesápadva a gondolatba is.
– Természetesen! – vágtam rá és még jobban megszaporáztam a lépteimet, hogy végre magamra maradhassak.
A neveletlenségemet árulhatnám, futott át egy kósza gondolat a fejemen, pillanatnyi mosolyt csalva

az arcomra. Talán csupán nevetséges és fruskás dac volt az, amiért ennyire szerettem borsot törni az édesanyám orra alá, de akkor még ezt tartottam az egyetlen módnak, amivel lázadhattam mindaz ellen, amit számomra az ő alakja testesített meg.
Az öltöztetőnőm halkan csukta be maga után az ajtót, így végre valóban egyedül maradhattam. A szobámat most gyertyák fénye töltötte be, a vihar is elcsendesült, csak az eső bizonyult kitartónak.
Az álló tükröm előtt ácsorogtam fehér hálóruhában. A hajam most egészen feketének tetszett, pedig barna volt és valóban pont olyan, mint édesanyámé. Szög egyenesen hullott a vállaimra, egészen a hátam közepéig ért. Kislány koromban egyszer elloptam a varrónő nagy szabóollóját, hogy fiúsan rövidre vágjam ezt a loboncot. Akkor még azt hittem, hogy ennyivel megoldható a dolog, hogy ettől már tényleg fiú leszek és fára mászhatok, a porban kúszhatok, elképzelt harctereken ellenséget ölhetek és később is majd mindig azt tehetem, amit akarok. Anyám persze rajta kapott, már az első tincs levágásakor, és nagyon elvert. Hisztérikusan sírt és rikácsolt, hogy miért verik az istennők, egy ilyen lánnyal, aki fára mászik, elszaggatja a drága, selyemből készült ruháit, összetöri a porcelánbabáit és toporzékolva a bátyáéhoz hasonló, fából készült kardért zokog. Már akkor is jól értett a gondok gyártásához, túlságosan rendezett és szervezett élete volt, túl könnyű és kényelmes, néha egyszerű lelke igényelni kezdte a bonyodalmat, de persze sosem nagyobbat, mint amit sírással meg lehetett oldani.

Most az oldalamat mutattam a tükörnek, vékony, fiús ábrázatomat. Ebben már nem hasonlítottam az anyámra, nem voltam olyan bájos, tömött galamb, szép dekoltázzsal és darázsderékkal, széles csípővel. Inkább egy vézna lovászfiúra hasonlítottam vékony lábaimmal és karjaimmal, alig valamicske mellemmel.
Az ágyamra dobtam magam, majd kitártam a karjaimat. Nem vagyok én bálra és díszes ruhákba való, gondoltam. Úgy festek bennük, mint az asztal lapja, nevetséges páváskodás csupán az egész. Táncolni gyűlöltem, az ebédek és a fogadások untattak, körülöttem mindenki unalmas és ugyanolyan volt. Semmit sem értettek a gúnyhoz, a finom évődéshez, ha megpróbáltam rábírni őket, inkább megsértődtek.
Nem olyanok, mint Gaston. Mind halottak voltak, mesterségesen sápatag hullák, akiknek a legnagyobb gondjuk az evés és a házasság volt.
Összeszorult a gyomrom a gondolatra. Házasság.
Megpróbáltam felidézni Garrett hangját, meg a sajnos egyáltalán nem csúnya arcát. Azt az érdekes, mély, sistergő hangot, ami még egy csődört is képes megnyugtatni, biztosítani a biztonságáról.
Szinte már hallottam a hangját, láttam magam előtt őt és a bátyámat is. Gaston, Gaston majd segíteni fog, segítenie *kell*, ahogy eddig mindig is tette.

Másnap reggel későn keltem, miután kikászálódtam a paplan alól átestem a szokott procedúrán: öltöztettek, cicomáztak és illatosítottak, majd rendbe szedték a rakoncátlan fürtjeimet, mindezt pedig édesanyám figyelő szemétől kísérten.

Úgy tűnt a váratlan vendég hatására még fontosabbnak ítélte, hogy tökéletes legyek és persze véletlenül sem merte a külsőmet rám bízni. Úgy éreztem magam, mint egy tehetetlen csecsemő, miközben tűrtem, hogy az öltöztetőnőm a fűzőbe préselje amúgy is vékony testemet, míg egy másik cseléd a hajamat fésülte. Tizenhét éves voltam, de még a ruhámat sem vehettem le egyedül. Nem a fűző miatt fulladoztam: a saját életemtől nem kaptam levegőt.
– Ügyelj a szádra, Elba! – dorgált édesanyám már az étkező felé menet. – Ne beszélj, ha nem kérdeznek, de ha kérdeznek, akkor se sokat! Könyörögve kérlek, hogy véletlenül se kezdj valami ostobaságról fecsegni!
– Vagyis egyszerűen fogjam be a számat és legyek egy báli hulla. – összegeztem savanyú képpel, de szinte már beletörődve a sorsomba.
Az édesanyám csak rám meresztette nagy, őzgida szemeit, végül mégsem mondott semmit.
Mikor beléptünk a fényűző terembe, már nyoma sem volt az arcán a pár pillanattal korábbi

aggodalomnak. Fényes mosollyal lépett be, fejbiccentéssel, vidáman üdvözölte az asztalnál ülő három férfit. Minden mozdulata pontosan kimért és tökéletesen elegáns volt, nekem pedig ennek a nevetséges erőlködésnek a láttán mosolyognom kellett. Ahogy édesapám idős arcába néztem arra gondoltam igen, most valószínűleg azt hiszi, azért mosolygok, amiért édesanyám.
Gastonnal és Garrettel szemben, édesanyám mellett kaptam helyet. Szokásos dolgokról folyt az eszmecsere, a bátyámat kérdezgették, hogy mit látott északon, milyen a falvak helyzete, mire számíthatunk? Anyám kellő helyen, kellő módon sóhajtozott vagy sápítozott, mást nem is tett. Gaston egykedvűen válaszolgatott nekik az étele felett.
Garrettet néztem, az új és érdekes arcot a teremben. Tegnap este nem volt időm még jobban megnézni magamnak, most elakadó lélegzettel fedeztem fel a fiatal férfi arcának megannyi elképesztő vonását. Jóképű volt, de egészen máshogy, mint a bátyám. A tekintete forró, valami hamiskás, pajkos csillogás vert tanyát benne. Ahogy a székében ült, nyoma sem volt a finom neveltetésnek, csak úgy kedve szerint, lazán dőlt hátra, nem zavarta őt a rangos úri nép.
Elragadtatva bámultam ezt az arcátlanságot, azt, hogy rajta semmi, de semmi sincsen megrendezve, akkor és úgy mosolyog, ahogyan akar, úgy néz: áthatóan, nem tartózkodva. Valahányszor megéreztem magamon a tekintetét úgy éreztem menten megfulladok. Ilyen haramiáktól óvták az anyámhoz hasonlóak a lányaikat, én viszont nem bántam volna, ha este bemászik az ablakomon.
Nem kellett odanéznem, tudtam, hogy figyel. Óvatosan kerestem meg a tekintetét, egyenesen az arcomba nézett. Láttam, ugyanúgy untatja ez az egész, mint engem.
– Minek köszönhetjük a látogatását, Calva úr?
Édesanyám édeskés hangja mindkettőnket kizökkentett elkülönült, unalom által összefűzött világunkból.
– Némi elintézni valóm akadt Gastonnal. – válaszolta óvatosan. – Meg kell beszélnünk ezt-azt.
Gaston csak a szeme sarkából sandított rá és valami egészen furcsa kifejezés ült ki vonásaira. Ez már az én érdeklődésemet is felkeltette, de továbbra is igyekeztem egykedvű arcot vágni. Nem akartam, hogy édesanyám, megneszelve a társaságban amúgy csak igen ritkán fellobbanó érdeklődésemet, később faggatni kezdjen annak okáról.
– Meddig tiszteltek meg a társaságotokkal? – bukott ki belőlem a kérdés végül.
A szemem sarkából jól láttam, ahogy az édesanyám tekintete akarata ellenére is megvillan.
– Sajnos, nem addig, ameddig szeretnénk. – felelte a bátyám lassan, de rám sem nézett.
Hát persze, mit is hittem?
Kedvetlenül tettem le a számhoz emelt falatot, majd kezeimet az ölembe ejtettem. Szerettem volna felpattanni és kiadni minden mérgemet. A fejéhez vágni, hogy miért és hogyan teheti ezt velem, hát nem látja, nem látja, mennyire szenvedek? Hát ő is azt hiszi, hogy idevaló vagyok? Hiszen hogyan is lehetnék!
– Elnézést. – emelkedtem fel lassan a székemből. – Nem érzem jól magamat.
Ez mindig bevált, néha még a fontos bálok előtt is. Olykor még arra is rá tudtam venni magamat, hogy betegesen kipirosodjak, de ez esetben most nem volt rá szükség.
– Valóban, valóban, olyan sápadt is vagy! – kapott az alkalmon az édesanyám, hogy eltávolítson, mielőtt még többet kezdenék kérdezősködni. – Talán jobb lesz, ha lepihensz, bizonyosan ez a rossz idő az oka!
Éreztem magamon a bátyám tekintetét, miközben kisétáltam az étkezőből. A folyosón aztán a falnak dőltem, próbáltam mélyeket lélegezni, de persze a fűző nem engedte. Újra rám tört az elkeseredett sírás. A düh és a kétségbeesés.
Beszélni akartam Gastonnal, négyszemközt, elmondani neki mindent, mindent, ami bántott. Könyörögni akartam neki, hogy vigyen magával, szöktessen meg, meg is esküdtem volna, hogy a hasznára lennék! Kétségbeesésemben vadabbnál-vadabb ötletek jutottak az eszembe, míg végül annyira belelovaltam magamat abba, hogy egyik-másik valóban működhetne, hogy úgy döntöttem beszélni fogok Gastonnal.
Megvártam, míg befejezték a reggelit, majd a bátyám és a barátja nyomába szegődtem. A két fiatal férfi az emelet egyik szobájába ment, hogy megbeszélhessék az asztalnál emlegetett ügyet, ami

akkor az én érdeklődésemet is felkeltette. Tudni akartam mi okból jött Nifrénbe Garrett, miért kereste fel a bátyámat, mit szeretne megvitatni vele. Úgy terveztem az ajtó előtt fogok várakozni Gastonra, így azonnal beszélhetek majd vele a saját ügyemről is, amint Garrettel végeztek. Tudni akartam a saját lehetőségeimet is.
A kényelmetlen ruhával nem törődve kuporodtam az ajtóhoz, fülemet a lakozott fára tapasztva. Imádkoztam, hogy értsem a szavaikat és közben azért is, hogy legalább egy olyan folt maradjon a ruhámon, amit anyám az élete árán sem tud majd eltüntetni az anyagból.
Nagyon fülelnem kellett, de végül csak sikerült megértenem a kiszűrődő foszlányokat.
– Mit szeretnél tőlem, amiért képes voltál ilyen messzire eljönni? – kérdezte a bátyám. – Azt hallottam, hogy Ittlkibe utaztál. Az ezredes legalábbis ezt mondta.
A barátja jókedvűen kuncogott fel az ajtó túloldalán.
– Kevés dolog van, ami elkerülné Aanleuvent figyelmét. Egy kis szívességet szeretnék kérni tőled. Szükségem van a társaságodra.
– Ezt már korábban is mondtad, ennél többre vagyok kíváncsi.
– Az Udvarba kell mennem. – válaszolta Garrett végül lassan, hosszabb hallgatást követően. – Abigélhez.
Gaston halkan felnevetett.
– Az Udvarba? Az Udvarba férfiak nem mehetnek, ezt mindketten tudjuk. Bár, téged ismerve biztos van néhány… kapcsolatod arrafelé is!
– Mérget vehetsz rá, ne is aggódj miatta. Viszont szükségem van rád Gaston, ezt meg kell értened. – nyomatékosította a barátja.
A bátyám felsóhajtott. Az ajtó mellett guggolva el tudtam képzelni, ahogy idegesen, a tarkóját dörzsölve járkál a szobában, közben pedig vívódik.
– Nem tetszik ez nekem. Furcsán viselkedsz. – röviden hallgatott, mintha ismét jól átgondolná. – Mennyi időről lenne szó?
– Nem tudhatom pontosan, sajnálom. – hangzott az őszinte felelet.
– A fenébe, Garrett… nem tetszik ez nekem. – ismételte. – Valamit nem mondasz el!
– Holnap hajnalban öt szekéren búza és egyéb termény fog útnak indulni a dél-keleti falvak felé. Hozzájuk csapódunk, mint fegyveres kíséret, majd idővel szépen…
Összeráncoltam a homlokomat, mert ahelyett, hogy befejezte volna a mondatot, csak halkan füttyentett egyet. Még jobban az ajtónak nyomtam az arcomat, attól féltem, hogy halkabban folytatták a beszélgetést és emiatt nem hallok semmit. De valóban nem beszéltek, a bátyám minden bizonnyal még mindig gondolkodott.
– Rendben. – hallottam végül Gaston hangját.
Garrett felnevetett, a hangjától pedig kellemesen végigbizsergett a gerincem. Majdnem megfeledkeztem magamról, sietve keltem fel az ajtó mellől, gyűrve, nyúzva a szoknyáimat és csak most, az izgalmam csillapodásával döbbentem rá, hogy milyen felelőtlen ötlet volt ez, hiszen, ha egy szolgáló ott talál az ajtó előtt, nagyon megjárhattam volna. Már letettem arról, hogy beszélek Gastonnal a korábbi gondolatom helyét egészen új és izgalmas ötletek vették át.
Garrett öt szekérről beszélt, amik másnap hajnalban indulnak és, amiket majd végigkísérnek egy darabon. Míg a szobám felé siettem, élesen körvonalazódott előttem a tervem szinte minden részlete.

Éjfél után lopóztam le a cselédek mosókonyhájába. A szoba sötét és szegényes volt, össze sem hasonlítható a kastély emeleti szobáival. A sötétben patkányok neszeltek körülöttem, ijedtemben egy durva faszék támlájába kellett kapaszkodnom.
Vakon, a sötétben tapogatózva kezdtem végigkutatni a ruhákat. Nadrágot és inget kerestem, mellényt és utazóköpenyt. A bátyám ruháit is feltúrhattam volna ezekért, de nekem régi, kopott és jellegtelen darabokra volt szükségem, ráadásul Gaston hozzám képest óriási volt.
Amint minden ruhadarab megvolt, halkan iszkoltam kifelé. Az ajtó mellett majdnem felbuktam, szitkozódva rúgtam bele az akadályba: egy pár elnyűtt, régi cipő volt az. Iménti mérgemet feledve, mosolyogva kaptam fel őket, majd visszasiettem a szobámba.

Mire hajnalodni kezdett, már teljes öltözékben pompáztam a tükör előtt. Legszívesebben harsány kacagásban törtem volna ki, ahogy végignéztem magamon. A nadrág lógott rajtam, hosszú is volt, úgy kellett felhajtanom, hogy ne essek el benne. Az inget beletömködtem a nadrágba, annak a derekát pedig tulajdonképpen magamra csomóztam. A cipő sem volt jó, de kitömtem az orrát, így a lábamon maradt. Végül magamra kanyarítottam a többszörösen megfoltozott utazóköpenyt és megpördültem a saját tengelyem körül.
– Uram! – hajbókoltam elmélyített lányhangomon. – Erre tessék! Alázatosan szolgálatába ajánlom magamat!
Olyan jól elszórakoztattam magamat, annyira tetszett a rendezetlen külsőm és a gondolat, hogy, ha most édesanyám meglátna, bizonyosan belehalna a szégyenbe, hogy szinte elfeledkeztem az eredeti célomról. Arról, hogy ezen az éjszakán észrevétlenül kijutok abból az életből, ami untatott és, amitől féltem is, hiszen egyáltalán nem irányíthattam.
A tervem nagyrészt készen állt, már csak azt kellett kieszelnem, hogy hogyan fogom magam mögött hagyni a kastély falait. A főbejárat természetesen szóba sem jöhetett, az őrség két tagja minden éjszaka ott teljesített szolgálatot, és abban biztos lehettem, hogy nem hagynának egyedül kisétálni. Csak most döbbentem rá, hogy az éjszakai őrjárat is feltartóztathat, hiszen egy éjfélkor a sötétben lopakodó alak pont olyasmi, amire le kell csapniuk.
Halkan húztam be magam mögött a szobám ajtaját, vissza sem néztem. Ügyetlenül lépkedtem a kitömött, nagy cipőben, a köpeny csuklyája pedig minduntalan zavart a látásban.
Az árnyékom egészen magasra nőtt mögöttem a gyéren megvilágított folyosón, míg újra a cselédség szárnya felé vettem az utamat. Csupán ez az egy ajtó nem volt állandó őrizet alatt és a birtok háta felé nézett. A kijárattól alig pár méterre már ott volt az istálló, úgy terveztem, ott húzom majd meg magam és figyelem meg az őrség őrjáratának útvonalát.
Hunyorogva próbáltam kivenni valamit a kinti sötétség egybeolvadó függönyéből. A szívem hevesen vert, egészen beleszédültem az izgalomba. Úgy éreztem magam, mint gyerekkoromban a csínytevések alkalmával. Valami örömmel teli félelem vett erőt rajtam, talán már az ostobasággal határos bátorság, annak a biztos érzése, hogy most semmi sem sülhet el rosszul. Hát kijutok, valóban ki fogok jutni innen?
Az őrjárat lámpásának fénye kúszott végig a szobán, én pedig még inkább a falhoz lapultam, zihálva figyeltem a fénycsóvát, ahogy elhalad az ablak előtt. Utána még vártam pár percet, míg a fény végleg el nem tűnt, így biztosítva, hogy senki se láthasson meg.
Halkan nyitottam ki az ajtót, összerezzentem, mikor a régi, rozsdásodó zsanérok belesikoltottak az éjszaka csendjébe. Épp csak annyira nyitottam ki, hogy kiférhessek a szűk résen, utána körbe sem néztem rendesen, már csak az istálló fekete körvonalait láttam, az ajtaja feletti két, pislákoló fényű lámpást.
Lélekszakadva rohantam felé, csúszkálva a több napja eső áztatta, sáros földön. Majdnem orra buktam, a cipőm tele ment a vizes földdel, de egyáltalán nem törődtem vele. Továbbra is csak az istálló ajtaját láttam, semmi mást.
Remegve simultam az épület nedves falához, a kezeim az izgalomtól enyhén remegtek. Leheletem fehér páraként szállt bele a sötétségbe, a levegő hűvös volt. Minden oldalról halk neszeléseket hallottam, zizegést. A lovak prüszköltek, mozgolódtak a karámjaikban, várva, hogy reggel az inasok lecsutakolják őket és friss abrakot adjanak.
Lassan, tapogatózva haladtam végig az istállón, közben pedig egészen furcsa gondolatok cikáztak végig a fejemben. Már nem a szabadságra gondoltam, hanem arra, hogy valahol ott áll Garrett fekete, vad lova is. Dacból jó erőset csíptem az alkaromba, mintha így igyekeznék valami kellemetlent társítani magas, számomra lenyűgöző alakjához. Gondolatban megdorgáltam magamat a pillanatnyi elkalandozásomért, most sokkal fontosabb dolgokra kellett figyelnem.
Az istálló túlsó végén lévő ajtón léptem ki újra az udvarra, miután az őrség másodjára is elhaladt a kastély ezen oldalán.
Amint elhalt a léptek zaja és a sötétség visszaszorította a kezükben cipelt lámpás fényét, lélekszakadva kezdtem rohanni, hogy az éjszaka végleg elrejtsen a szemük elől.

A városban jó ideig bolyongtam, közben újra esni kezdett, a ruhám pedig nedvesen tapadt a testemre, didergésre késztetett. Fáztam és elfáradtam, attól féltem, ha nem találom meg a szekereket, itt ragadok. Akkor pedig kénytelen lettem volna visszamenni a kastélyba, szégyenszemre.
Végül a piactéren találtam rá a szekérsorra, fiatal és álmos legények pakolták fel a durva vászonzsákok maradékát, már a legutolsóra. Megvártam, míg elmennek az újabb adagért, akkor aztán egyszerűen az első szekérhez szaladtam, félrelöktem a ponyvát és bemásztam a rengeteg, nehéz zsák közé. Most jól jött hosszú és vékony termetem, bepréseltem magamat közéjük úgy, hogy azok teljesen elfedtek. Diadalittas mosolyra húztam a számat, közben pedig szinte el sem akartam hinni, hogy ilyen egyszerű az egész! Hogy ennyire könnyen sikerült véghezvinnem, amit akartam. Ezek szerint sokkal korábban is megtehettem volna, csak az elhatározás, a bátorság hiányzott. Bevallom, kicsit büszke is voltam magamra, hogy végül ilyen bátran kitartottam a tervem mellett.
Valószínűleg a sok izgalomtól kimerülten könnyedén elbóbiskoltam a szekér védelmében. Arra ébredtem, hogy valaki kiáltozik, nagyon közel hozzám.
– Uram, uram! A zsákok között! A zsákok között, van valaki!
Sűrűn kellett pislognom, nehezen tértem magamhoz az álom jóleső kábulatából. Ekkor vettem észre, hogy koszos, meggyűrt parasztférfi áll felettem, a lábával és a karjaival tolva félre az eddig engem rejtő zsákokat. A rémület jeges késként hasított a tudatomba, szóra akartam nyitni a számat, kiáltani, letorkolni, hogy hallgasson el, de egyszerűen megnémultam. Tágra nyílt szemekkel, eltátott szájjal és ostobán meredtem durva, naptól barna arcába.
– Hogyan?
Megdermedtem a hang hallatára, a szívem azonnal heves dörömbölésbe kezdett, a félelmem még magasabb szintekre ért. Gaston hangja volt az, egyenesen a szekér mellől szólt. Hirtelen eszméltem rá, hogy nem haladunk, nem zötyögünk, helyette egy helyben állunk.
El sem indultunk volna? Vajon még mindig a piactéren állunk? Lehet, hogy átszámolták még egyszer a zsákokat az indulás előtt, hogy nehogy hiány legyen, nekem pedig ez a lehetőség eszembe sem jutott!
Rémülten hunyorogtam, mikor az árut védő ponyva megemelkedett és erős, reggeli fény hasított az arcomba.

Második fejezet

Megsemmisülten álltam a bátyám előtt, aki megdöbbenve bámult vissza rám, kezében az imént lerángatott, nedves és koszos utazóköpenyemmel.
Attól való félelmem, hogy még Nifrénben vagyunk, nem igazolódott. Már messze jártunk, félúton a következő falu felé. A nap magasan járt, a szürke égbolton erőtlenül pislákoló fénnyel.
– Ezt nem hiszem el! – dadogta sápadtan, de a másik pillanatban már jól láttam, hogy elhatalmasodik rajta a dühe.
– Én… – kezdtem bele, de a máskor velem szemben mindig barátságos tekintete, most belém fagyasztotta a szót.
– Te? – mordult rám. – Te megbolondultál!
– Én nem! – fakadtam ki kétségbeesetten, ettől viszont csak még dühösebb lett.
– Mit képzelsz? – üvöltött rám én pedig összerezzentem erős hangjára. Soha, soha nem kiabált velem, nem voltam ehhez szokva, csak becéző szavaihoz. – Búzás zsákok közé mászol, paraszt ruhában? Mégis mi a fenét képzeltél?
– Azt, hogy segítesz! – üvöltöttem vissza és mindennél jobban esett. Igen, gondoltam, most végre kiabálhatok, hisztériát csaphatok, ordíthatok és mindent kiadhatok magamból. – Hogy segítesz nekem, mint régen!
Gaston értetlenül nézett rám. Garrett valamivel mögötte, a lován maradt. Az egész szekérsor egy helyben vesztegelt, a sáros út közepén, fáktól körülölelve. A parasztok a legelső szekér mellett gyűltek össze ugyan, de minduntalan hátrafelé pislogtak, kíváncsian fülelve. Dühömet egy pillanatra feléjük fordítottam, arra gondoltam biztosan végtelenül komikusnak találják a kialakult helyzetet.
– Leírhatatlanul nagy bajban vagy. – közölte a bátyám villámló szemekkel nézve rám. – El sem tudod képzelni, apánk mit tesz veled ezért…
– Mit? – köptem oda neki, minden mérgemet hozzá címezve, mintha minden az ő hibája volna. – Talán megöl? Vagy bezár? Miért nem veszed már észre, hogy mindegy mit teszek, be vagyok zárva és semmibe vagyok véve, miért nem veszed észre, hogy milyen igazságtalanok velem? Nekem nincs szavam, én semmi vagyok!
– Ez nem igaz. – csóválta meg a fejét, lemondóan. – Most szépen felülsz velem a lovamra és visszamegyünk Nifrénbe.
Közelebb lépett hozzám, majd megfogta a karomat. Elhúztam a számat, éreztem, hogy a zokogás lassan erőt vesz rajtam. Persze, gondoltam, honnan is tudhatnád, hogy mennyire semmibe vagyok véve, honnan, ha már egyszer úgyis magamra hagytál? Hogy én hogy gyűlöllek benneteket, mindnyájatokat!
– Nem… – nyögtem erőtlenül és gyengén rántottam egyet magamon. Gaston viszont erősen fogta a karomat és úgy tűnt, egyáltalán nem figyel rám.
– Nem! – kiáltottam fel. – Eressz el, Gaston!
Erővel téptem ki magamat a kezéből, utána elhátráltam. Megrökönyödve és dühösen meredt rám. Azt hiszem nem akarta elhinni, hogy tényleg képes vagyok minderre.
– Nem vihetsz… vissza! – potyogtak a könnyeim. – Nem, nem, nem… miért nem érted meg? Miért nem érted… akkor, akkor odaadnak… akkor feleségül adnak…!
A földre kuporodtam, átölelve a saját térdeimet. Hirtelen kiszállt belőlem az összes erő, végtelenül nyomorultnak éreztem magamat. A hajam a földet söpörte, ahogy a karjaimra döntöttem a homlokomat. Soha, soha nem éreztem magamat még ilyen szörnyen, ennyire elhagyatva és kétségbeesetten.
– Az istenekre! – sóhajtott fel Gaston ideges szomorúsággal a hangjában.

A könnyeimen át láttam, ahogy a tarkóját dörzsölve körbe jár, akár a ketrecbe zárt farkas. Nem tudta, mit tegyen velem, láttam rajta, hogy nem állhatja a könnyeimet sem. Dühös volt rám közben pedig sajnált is.

Garrett leugrott a lováról, öblös léptekkel indult meg felém. Hosszú, fekete utazóköpenye vad hullámokban úszott magas, mozgékony és izmos teste mögött. Az arca kifejezéstelen volt, gesztenyebarna szemeit végig rajtam tartotta, míg közeledett.
– Állj fel. – mondta, de amint látta, hogy mozdulni sem fogok, fölém hajolt és könnyedén a lábamra állított. – Ne sírj, hallod? – fogta meg az arcomat, hogy a szemébe nézzek. – Ne sírj, ha mondom!
Hüppögtem még, de egyre kevésbé. Figyelmesen, nyugodtan nézett a szemembe és ez engem is megnyugtatott. Mintha pont erre lett volna most szükségem, hogy valaki erősen, szinte parancsolva, de mégis higgadtan adja tudtomra, mit kell tennem.
– Nincs időnk már visszamenni. – mondta aztán lassan, Gaston felé intézve szavait.
A bátyám halkan szitkozódott.
– Ne bámuljatok! – üvöltött a parasztokra, akik ijedten siettek még távolabb. – Akkor elvisszük magunkkal az első faluba, aztán futárt küldünk Nifrénbe, hogy küldjenek érte valakit.
Elsápadtam, nem akartam hinni a fülemnek. A gyomrom újra görcsbe rándult, rémületemben pedig, egy hirtelen ötlettől vezérelten, kitéptem magamat Garrett markából, majd a fák felé rohantam.
– Elba! – hallottam magam mögött a bátyám dühös üvöltését, de már nem érdekelt, csak rohantam, bukdácsolva a fák közé, messze, minél messzebb innen.
A zokogás olyan erővel tört rám, hogy alig láttam valamit. Fulladoztam és szédültem, rettegtem attól, hogy vissza kell mennem. Faágak csaptak az arcomba, aztán hirtelen felbuktam, majd hangos csattanással terültem el az avarban. A mellkasom rémesen fájni kezdett és egy pillanatra a lélegzetem is elakadt. Felzokogtam, nem mozdultam, mintha oda való lennék, a földre.
– Bolond lány… – hallottam kis idő múlva valaki hangját a fejem felett.
Garrett volt az, újra segített felállnom én meg rángattam magamat, martam a karját és szitkozódtam. Végtelen nyugalommal tűrte a fruskás hisztimet, hagyta, hogy bántsam és egy szót sem szólt miatta. Ettől csak még dühösebbé váltam, annyira szerettem volna bántani valakit. Megvárta, míg önmagamat győzöm le, kimerítve és kidühöngve magamat.
– Ne bántsd a bátyádat. – mondta akkor mély, csodálatosan mély hangján. – Nem érdemli ezt tőled.
– Neked, neked meg kell értened… – fogtam könyörgőre, és a mellkasának döntöttem koszos homlokomat. – Nem ismerem azt a férfit, nem élhetek vele…
Erre nem mondott semmit sem, csak visszakísért a földútra, vissza a szekerekhez. Megadóan kullogtam utána és még az sem hozott zavarba, hogy végig a kezemet fogta, úgy vezetett. Gaston rögtön odasietett hozzám, átölelt, csitított, úgy, mint régen, minden dühét elfeledve. Hátrasimogatta kócos hajamat az arcomból, homlokon csókolt.
– Ostoba, de ostoba és heves vagy… – dörmögte. – Össze-vissza sebezted magad!
Úgy tett fel a szekérre, mint a kisgyerekeket szokás, és miután újra útnak indultunk is ott maradt velem, lassan léptetve a lovát a szekér mellett, egyik kezével az én kezemet fogva.

Szürkületre értünk a faluba, aminek még a nevét sem tudtam. Csak abban a pillanatban, ahogy ott álltam, az idegen házak és utcák forgatagában, döbbentem rá, hogy mennyire ismeretlen számomra a világ, ami körbe vesz.
Egy pici, sötét kis fogadóban szálltunk meg, egyetlen szobában. A kimerültség fásulttá tett, már szinte beletörődtem a tudatba, hogy hazavisznek. Gaston szobalányt hivatott, hogy segítsen megmosdanom, de én elzavartam magamtól, nem akartam semmit sem tenni. Csak letelepedtem a koszos ablaküveg mellé és kifelé bámultam, le az utcára, ahol szekerek és parasztok sora váltotta egymást, meneteltek a bokáig érő sárban, az eső pedig újra kitartó zuhogásba kezdett.
Úgy éreztem, hogy a külsőm most végre igazán jól kifejezi azt, amit érzek, hát nem akartam változtatni rajta. Azt akartam, hogy mikor édesanyám meglát, lássa, mire nem vagyok képes, csak, hogy megszabaduljak tőle és attól, aminek születtem.
– Miért nem vagy hajlandó rendbe szedni magadat? – hallottam a bátyám hangját magam mögött.
Nem válaszoltam, mióta megérkeztünk egy szót sem szóltam. Úgy éreztem cserbenhagyott, büntetni akartam. Ha másra nem is, de erre jól megtanítottak: hogyan kell felhúzni az orromat, hogy egy szó nélkül is mindenki lássa mennyire meg vagyok sértve.

– Kérlek húgom, értsd meg… – kezdett bele egy mély sóhajtást követően.
– Cserbenhagytál. – bukott ki belőlem, de rá sem néztem.
Halkan és kétségbeesetten nevetett fel. Hallottam magam mögött a lépteit, ahogy köröz a szobában.
– Mégis, mégis, hogy gondoltad ezt? Hová teszlek? Mit kezdek veled? Vagy talán azt képzelted, hogy harcos hercegnő módjára, kardot lengetve vezetsz a csatába?
Nem állhattam a gúnyos hangját, felpattantam egész testemmel felé fordulva.
– Igen, igen azt! – vágtam a képébe. – Hiszen gyerekként is…!
– A háború nem játék! – üvöltött rám, egészen elveszítve az önuralmát.
Éreztem, ahogy az ereje és a hangja hallatára megsemmisülök. Ott állt előttem, fújtatva a dühtől, a teste összes izmát megfeszítve. Erős, félelmetesen erős férfi vált belőle, széles karú és vastagnyakú. Nyoma sem volt már annak a hirtelen-nőtt kamasznak, akit évekkel korábban ismertem.
– Már nem vagyunk gyerekek és, ami most történik, az se nem játék, se nem gyermeki képzelődés! – mutatott a földre, maga elé, mintha így is nyomatékosítani akarná a jelen fontosságát. – Északon emberek halnak meg, bennégnek a viskóikban vagy kutyák módjára vesznek oda a saját vérüktől nedves fűben.
– Legalább meghalhatnak valamiért, ami fontos nekik! – replikáztam kétségbeesetten.
– Nincs semmi, amiért érdemes lenne meghalni!
Olyan hangerővel vágta ezt hozzám, olyan vad és fékezhetetlen dühvel a tekintetében, hogy földbe gyökerezett a lábam. Gaston összefonta az ujjait a tarkóján és összeszorította a könyökeit az arca előtt, miközben a föld felé fordította azt. Időbe telt, mire rájöttem, hogy így próbálja megnyugtatni magát.
– Hogy lehetsz ennyire ostoba? – kérdezte egy kis idő múlva, fojtottan. – Miért hiszed azt, hogy a halál fenséges és ámulni való? A halál undorító és szánalmas, meghalni nem lehet dicsőségesen, a halál az csak halál, mocskos, véres és rút. Mindegy miért következik be. Neked pedig semmi keresnivalód harctéren, főleg nem mellettem, hát miért nem érted meg?
– Te miért nem hiszed el, hogy a halálnál is rosszabb úgy élni, hogy még egy olyan egyszerű dologba sincs beleszólásod, hogy hogyan öltözz fel?
Ezt már csendesen kérdeztem, egészen halkan és megsemmisülten. Csak merőn bámultunk egymásra, néztem a kék szemekben ülő, egyre csökkenő haragot. Vajon ő pontosan mit látott az én zöld tekintetemben?
– Elküldtem egy inast Nifrénbe. – lépett be Garrett.
Csak egy pillantást vetett ránk már nem is jött közelebb, ott maradt a csukott ajtó előtt állva.
– Jó. – nyugtázta Gaston kedvetlenül és a szoba másik végében ácsorgó, magányos székre telepedett.
Garrett úgy állt kettőnk között, mint aki egyáltalán nem ide tartozik, pártatlan próbált maradni. Milyen erős férfi, gondoltam gunyorosan, és mégis megretten holmi családi perpatvartól! Visszatelepedtem az ablakpárkányhoz és újra kifelé bámultam, a beálló sötétségbe.

Másnap reggel már az ágyban ébredtem, bár nem tudtam volna megmondani mikor fektettek le. Ahogy hátrapillantottam, a bátyám hátát láttam magam mellett.
Garrett ott ült, ahol előző éjszaka én, az ablak mellett. A kése hegyéről sajtszeleteket evett. A profilja is hasonlóan kellemes volt, mint egész megjelenése. A haja rövidre volt nyírva ugyan, de már ránézésre is láttam, hogy ha beletúrnék, teljesen eltűnnének az ujjaim a sötétbarna tincsek között. Egy pillanatra eltöprengtem, vajon mit szólna hozzá?
– Ki is vagy pontosan? – kérdeztem halkan, elhessegetve a hajtúrós ötletet. De azért nem tettem le róla végleg.
Nem fordult felém, úgy válaszolt.
– A bátyád régi barátja.
– Aki szívességet kért tőle.
Féloldalas mosolyra húzta telt ajkait.
– Nem csak szekereket megszálló haramia vagy, de még hallgatózol is. Ennyit a finom neveltetésről.
Akaratlanul is elmosolyodtam.

– Finom neveltetés? Nifrénben azt vártam, mikor dobod fel a sáros csizmád az ebédlőasztalra!
– Én azt, mikor szúrod a villát édesanyád finom kacsójába. Amúgy tetszik az új ruhád. – kacsintott.
Felnevettem közben végignéztem magamon. Még mindig a túlméretezett, szakadt és sáros parasztruha volt rajtam.
– Bár, a másik még jobban elnyerte a tetszésemet.
Egy pillanatig zavartan bámultam rá, ő viszont csak egy újabb falatot szelt. Belevörösödtem, ahogy eszembe jutott a kapualjban való találkozásunk. Igazán még sem hittem, hogy az a ruha valóban tetszhetett neki.
– Gyere ide, egyél velem. – mondta, közben pedig a széke háttámlájára akasztott vászonzsákból almát és kenyeret vett elő, felsorakoztatta az ablak széles párkányára. Óvatosan keltem ki a bátyám mellől, reszketve telepedtem a párkány szélére, egészen összehúzva magamat. Az alma után nyúltam, bátortalanul haraptam bele, míg Garrett a vállamra kanyarította vastag utazóköpenyét.
– Köszönöm. – mondtam halkan. – Azért egy kis jó modor, csak szorult beléd.
Tétován mosolyodott el, majd szó nélkül ült vissza a székébe. Tovább evett, közben kifelé bámulva a reggeli utcára.